

Sygn. akt **III AUa 1830/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)

Sędziowie: SSA Izabela Halik

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r. w Poznaniu

sprawy **I. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o odsetki

na skutek apelacji I. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 21 maja 2015 r. sygn. akt VII U 525/15

1. z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznaje odwołującej prawo do ustawowych odsetek od kolejnych miesięcznych wypłat świadczenia przedemerytalnego poczynając od 2 marca 2013r. do dnia 17 grudnia 2014r.;
2. zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w obu instancjach.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Izabela Halik
-------------------------------------	-------------------------------	-------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił **I. W.** wypłaty odsetek z tytułu przekroczenia terminu załatwienia sprawy. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że decyzją z dnia 4 grudnia 2014 r., w wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2014 r. (sygn. akt III AUa 2509/13), przyznano **I. W.** prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 stycznia 2013 r. Ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji o przyznaniu świadczenia był dzień wpływu do ZUS w dniu 3 grudnia 2014 r. pisma PUP z dnia 2 grudnia 2014 r., niezbędnego do przyznania świadczenia przedemerytalnego. Decyzja o przyznaniu świadczenia przedemerytalnego została zatem wydana w terminie.

Odwołanie I. W. od powyższej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 21 maja 2015r., sygn. akt VII U 525/15.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

Odwołująca I. W. ma obecnie(...) lat (ur. (...)).

Do dnia 30 czerwca 2012 r. odwołująca była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w Zakładzie Produkcyjno-Handlowym (...) w P.. W świadectwie pracy z dnia 30 czerwca 2012 r. wskazano, że rozwiązanie z nią stosunku pracy nastąpiło za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę w trybie art. 42 § 2 i 3 k.p., tj. w związku z odmową przyjęcia nowych warunków pracy i płacy.

W dniu 22 stycznia 2013 r. odwołująca złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne.

W toku postępowania administracyjnego, pismami z dnia 31 stycznia 2013 r. i z dnia 14 lutego 2013 r. organ rentowy zwrócił się do firmy (...) J. K. w P. o podanie przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę i rozwiązania stosunku pracy z odwołującą z dniem 30 czerwca 2012 r.

W piśmie z dnia 19 lutego 2013 r. były pracodawca odwołującej poinformował, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wskutek odmowy przyjęcia przez odwołującą nowych warunków pracy i płacy zaproponowanych w trybie wypowiedzenia zmieniającego. Do pisma były pracodawca odwołującej załączył kserokopię wypowiedzenia zmieniającego z dnia 30 marca 2012 r., z którym wskazano, że zmiana warunków pracy i płacy następuje z przyczyn ekonomicznych.

Decyzją z dnia 27 lutego 2013 r. organ rentowy odmówił odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego, gdyż rozwiązanie stosunku pracy z odwołującą nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

I. W. odwołała się od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego w Poznaniu. Sprawa z powyższego odwołania zarejestrowana została w Sądzie pod sygn. akt VII U 1191/13.

W toku postępowania sądowego VII U 1191/13 przeprowadzono dowód m.in. z zeznań świadka J. K., właściciela firmy (...), który wskazał, że wypowiedzenie warunków pracy i płacy odwołującej nastąpiło z uwagi na likwidację jej dotychczasowego stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych (zmniejszenie produkcji i zamówień).

Wyrokiem z dnia 8 października 2013 r. (sygn. akt VII U 1191/13) Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie I. W. od decyzji ZUS z dnia 27 lutego 2013 r.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że współprzyczyną rozwiązania stosunku pracy była odmowa przyjęcia przez odwołującą nowych warunków pracy i płacy, określonych w wypowiedzeniu zmieniającym z dnia 30 marca 2012 r. Przyczyną wypowiedzenia zmieniającego były bowiem trudności ekonomiczne, z jakimi borykał się pracodawca odwołującej, a zaproponowane nowe warunki pracy i płacy nie były nieodpowiednie do posiadanych przez odwołującą kwalifikacji i nie pogarszały jej sytuacji płacowej – nie stanowiły zatem szykany i nie były motywowane chęcią „pozbycia się” jej z zakładu.

I. W., reprezentowana przez pełnomocnika fachowego, wniosła apelację od powyższego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, który – opierając się na materiale dowodowym zgromadzonym przez Sąd pierwszej instancji – wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. (sygn. akt III AUa 2509/13) zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję ZUS i przyznał odwołującej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 stycznia 2013 r. (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od pozwanego na rzecz odwołującej kwotę 150,00 zł tytułem kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że zebrany przez Sąd Okręgowy materiał dowodowy wskazuje, iż do rozwiązania umowy o pracę z odwołującą doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy. W przypadku nieprzyjęcia

przez pracownika nowych warunków pracy i płacy, zaproponowanych w trybie wypowiedzenia zmieniającego, rozwiązanie umowy o pracę jest kwalifikowane jako dokonane w drodze wypowiedzenia przez pracodawcę. W przedmiotowej sprawie wypowiedzenie warunków pracy nastąpiło z przyczyn ekonomicznych, a więc z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, na co wskazują w szczególności zeznania świadka J. K.. W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak akceptacji ze strony pracownika warunków pracy i płacy zaproponowanych w wypowiedzeniu zmieniającym nie eliminuje przyczyny, dla której zastosowano tę formę wypowiedzenia. Odmowa przyjęcia warunków zaproponowanych w wypowiedzeniu zmieniającym nie wyklucza prawa do świadczenia przedemerytalnego, jeżeli materiał dowodowy wskazuje, że zastosowanie przez pracodawcę wypowiedzenia zmieniającego było podyktowane przyczynami leżącymi po jego stronie.

W dniu 5 listopada 2014 r. odpis wyroku Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem został doręczony ZUS.

W dniu 5 listopada 2014 r. odwołująca złożyła w ZUS wniosek o wydanie decyzji ustalającej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 stycznia 2013 r. – zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu – oraz o przyznanie odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia przedemerytalnego.

Pismem z dnia 28 listopada 2014 r. ZUS zwrócił się do (...) Urzędu Pracy w P. o podanie okresów i kwot pobranych przez odwołującą zasiłków dla bezrobotnych za lata 2012-2013 w celu potrącenia ze świadczenia przedemerytalnego. W dniu 3 grudnia 2014 r. do organu rentowego wpłynęło pismo PUP w P. z dnia 2 grudnia 2014 r., stanowiące odpowiedź na pismo z dnia 28 listopada 2014 r.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2014 r. (znak: SP2/305752061/1) organ rentowy, wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2014 r., przyznał odwołującej świadczenie przedemerytalne od dnia 22 stycznia 2013 r. ZUS ustalił termin płatności świadczenia na pierwszy dzień miesiąca przypadającego po miesiącu, za który przysługuje świadczenie przedemerytalne.

Jednocześnie, w dniu 4 grudnia 2014 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

W dniu 17 grudnia 2014 r. organ rentowy dokonał spłaty na rzecz odwołującej należności z tytułu świadczenia przedemerytalnego za okres od 22 stycznia 2013 r. do 31 października 2014 r.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy powoływał następnie przepisy art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, że żądanie zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do odsetek nie było zasadne.

W przedmiotowej sprawie prawo do świadczenia przedemerytalnego ustalone zostało orzeczeniem organu odwoławczego, w związku z czym zastosowanie znajdował art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, z tym że nie było jednak podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji według stanu na dzień wydania decyzji odmownej z dnia 27 lutego 2013r. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2014 r., dopiero na podstawie dowodów przeprowadzonych przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, w toku postępowania VII U 1191/13, możliwe było jednoznaczne ustalenie przyczyny rozwiązania ostatniego stosunku pracy odwołującej z dniem 30 czerwca 2012 r. Decydujące znaczenie miały tu zeznania świadka J. K., który wskazał, iż wypowiedzenie odwołującej warunków pracy i płacy, a w konsekwencji rozwiązanie z nią stosunku pracy, było spowodowane przyczynami ekonomicznymi (zmniejszeniem produkcji i brakiem zamówień), tj. przyczynami dotyczącymi zakładu pracy. Powyższego dowodu organ rentowy nie mógł przeprowadzić samodzielnie.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy stwierdził, że wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji nastąpiło – zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej – nie wcześniej niż w dniu wpływu do organu rentowego

odpisu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2014 r., tj. w dniu 5 listopada 2014 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie oznacza to jednak, że ustalenie i wypłata świadczenia winna nastąpić najpóźniej w ciągu 30 dni od tej daty, gdyż w toku postępowania w przedmiocie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego organ rentowy musiał ustalić dodatkowo kwoty wypłaconych odwołującej zasiłków dla bezrobotnych i okresy, za które je przyznano, co wymagało uzyskania stosownych informacji z PUP (powyższe miało bowiem wpływ na wysokość świadczenia przedemerytalnego – por. art. 78 ustawy z dnia z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.). Z uwagi na to, że dane o kwotach zasiłków dla bezrobotnych pobranych przez odwołującą wpłynęły do ZUS w dniu 3 grudnia 2014 r., od tego momentu liczyć należało – zgodnie z art. 118 ust. 3 w zw. z art. 118 ust. 1 ustawy emerytalnej – termin 30 dni na wydanie decyzji wykonującej wyrok Sądu Apelacyjnego oraz na wypłatę świadczenia. Skoro więc organ rentowy decyzją ustalającą prawo do świadczenia i jego wysokość wydał już w dniu 4 grudnia 2014 r., a spłata zaległego świadczenia za okres od stycznia 2013 r. do października 2014 r. nastąpiła w dniu 17 grudnia 2014 r. (bezsporne), nie opóźnił się on w przyznaniu i wypłaceniu żądanego świadczenia i nie jest obowiązany do zapłaty odsetek.

Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożyła odwołująca domagając się jego zmiany i przyznania prawa do odsetek od kolejnych miesięcznych wypłat świadczenia przedemerytalnego za okres od 2 marca 2013r. do 17 grudnia 2014r. w sposób szczegółowo opisany w apelacji, ewentualnie uchylenie wyroku i poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu albo bezpośrednio organowi rentowemu, a także zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Apelująca zarzucała naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c., argumentując, że Sąd Okręgowy błędnie ocenił materiał dowodowy, bowiem zmiana warunków pracy i płacy nastąpiła z przyczyn ekonomicznych (co wynika z wypowiedzenia zmieniającego z 30.03.2012r.), a zeznania świadka J. K. nie wniosły nic nowego do sprawy, dlatego wszystkie istotne okoliczności zostały ustalone w postępowaniu prowadzonym przez organ rentowy i ZUS powinien wydać decyzję korzystną dla odwołującej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku, zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że co do zasady roszczenie o odsetki jest uzasadnione wtedy, gdy organ rentowy nie dokona wypłaty świadczenia w przepisany termin w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność, co wynika z treści art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Oznacza to, że obowiązek wypłacenia odsetek istnieje tylko wówczas, gdy ZUS nie dotrzymał terminu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty na skutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność.

Termin do wypłacenia świadczenia został określony w art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego (sądu ubezpieczeń społecznych) za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ww. ustawy).

Powołanych przepisów nie można interpretować w oderwaniu od utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2007 r. w sprawie P 11/07, który rozstrzygał

o zgodności art. 118 ust. 1a z Konstytucją. W uzasadnieniu powołanego wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przez pojęcie "wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności" z art. 118 ust. 1a należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30-dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. W podobny sposób interpretuje cyt. art. 118 ust. 1a Sąd Najwyższy. W obszernym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że do wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia, natomiast w celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. (por. wyrok SN z 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005, Nr 10, poz. 147, wyrok SN z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNP 2005, Nr 19, poz. 308, wyrok SN z 21 czerwca 2012 r. w sprawie III UK 110/11, wyrok SN z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

W niniejszej sprawie sporną okolicznością, mającą wpływ na ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego było ustalenie, czy rozwiązanie stosunku pracy z odwołującą nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, do których to przyczyn zalicza się m.in. przyczyny ekonomiczne po stronie zakładu pracy.

Decyzją z dnia 27 lutego 2013r. organ rentowy odmówił odwołującej prawa do świadczenia przedemerytalnego właśnie z powodu braku spełnienia tej przesłanki uznając, że rozwiązanie stosunku pracy z wnioskodawczynią nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Na skutek odwołania wnioskodawczyni od powyższej decyzji – Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 8 października 2013r. oddalił jej odwołanie, jednak wyrokiem z dnia 16 października 2014r. Sąd Apelacyjny, uwzględniając apelację odwołującej, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzając go decyzją ZUS i przyznał odwołującej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 stycznia 2013r. Decyzją z dnia 4 grudnia 2014r. organ rentowy, wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2014 r., przyznał odwołującej świadczenie przedemerytalne od dnia 22 stycznia 2013 r. ZUS ustalił termin płatności świadczenia na pierwszy dzień miesiąca przypadającego po miesiącu, za który przysługuje świadczenie przedemerytalne.

Uwzględniając powyższe okoliczności faktyczne, Sąd Apelacyjny wskazuje, że w kontekście prawa do odsetek istotne było ustalenie, czy organ rentowy, w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków, dysponował wystarczającym materiałem dowodowym lub też podjął właściwe działania zmierzające do wyjaśnienia okoliczności dotyczącej tego, czy rozwiązanie stosunku pracy z odwołującą nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, warunkującej prawo do świadczenia.

Odnosząc się do powyższego – Sąd Apelacyjny podzielił argumentację apelującej, że – wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego – materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed organem rentowym był wystarczający do wydania decyzji przyznającej wnioskodawczyni prawo do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy skierował do pracodawcy odwołującej pisma z dnia 31 stycznia 2013r. i 14 lutego 2013r. – w odpowiedzi na które pracodawca odwołującej w piśmie z dnia 19 lutego 2013r. wyjaśnił, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na skutek odmowy przyjęcia przez odwołującą nowych warunków pracy i płacy w trybie wypowiedzenia zmieniającego, a do przedmiotowego pisma załączył kserokopię wypowiedzenia zmieniającego z dnia 30 marca 2012r. w którym określono, że zmiana warunków pracy i płacy następuje z przyczyn ekonomicznych. W tym kontekście zeznania świadka J. K. (pracodawcy odwołującej), na które wskazywał Sąd Okręgowy, nie wniosły nic nowego do sprawy i nie miały znaczenia decydującego, bowiem wynikało z nich, że wypowiedzenie odwołującej warunków pracy i płacy, a w konsekwencji rozwiązanie stosunku pracy, było spowodowane przyczynami ekonomicznymi. Świadek potwierdził zatem jedynie okoliczności wynikające z powołanych wyżej pism.

W ocenie Sądu Apelacyjnego trafny jest zatem zarzut odwołującej, że organ rentowy dysponował materiałem dowodowym umożliwiającym wydanie decyzji przyznającej stronie świadczenie przedemerytalne (w tym dysponował powołanymi wyżej oświadczeniami pracodawcy o przyczynach rozwiązania stosunku pracy i przyczynach zmiany warunków pracy i płacy), a w razie dalszych wątpliwości mógł podjąć niezbędne czynności wyjaśniające.

Reasumując - należy uznać, że opóźnienie w wypłacie świadczenia rentowego odwołującej jest następstwem okoliczności, za które ZUS ponosi odpowiedzialność. W myśl art. 118 ust. 1 i 1a organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji.

W sposób szczegółowy zasady obliczania odsetek, o których mowa w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zostały określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104). Na podstawie § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia - odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5.

Uwzględniając powyższe – Sąd Apelacyjny przyznał odwołującej prawo do odsetek od kolejnych miesięcznych wypłat świadczenia przedemerytalnego zgodnie z wnioskiem apelującej - poczynając od 2 marca 2013r. do 17 grudnia 2014r.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok orzekając o tym na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zasądzając od pozwanego na rzecz odwołującej kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w obu instancjach, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego przez Sądem I i II instancji oraz opłata od apelacji.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer	SSA Izabela Halik
-------------------------------------	-------------------------------	-------------------